

Значи, късно е пристигналъ. Единъ два часа порано тамъ, Огняновъ, може-би, даваше друга посока на работата. Това закъсняване бѣше една отъ ония фаталности, които често повлияватъ възъ сждбинитѣ на цѣль народъ . . .

Слѣдъ двѣ минутно размишление, Огняновъ попита :

— Марийке, има ли други въ чарковетѣ ?

— Чичо Манчо, спи още.

— Марийке, ти знаешъ дѣ стои докторъ Соколовъ ?

— Знаж, у бабини Якиминчини.

— Тамъ. Знаешъ ли дѣ стои Бързобѣгунекъ, нѣмецътъ, оня, съ брадитѣ ?

— Дѣто прави черни човѣци ли ?

— Той, той. Марийке, каза Огняновъ, като се усмихнх на невинната епиграмма, пустията срѣщу бѣдния фотографъ.

— Можешъ ли оти, гълбче, да занесешъ нѣщо до тѣхъ ?

— Бива бачо Бойчо, отговори радостно момичето.

Огняновъ потърси въ джеба на сетрето си и извади единъ моливъ и едно късче хартия, твърдѣ омачкано. То бѣше Радиното писмо. При вида му нѣколко капки потъ избихъ по блѣдното му чело. Той съ растреперана ржка отдра бѣлата половина отъ хартийката и дрилѣпи ѝ на камъка и надраска тамъ нѣколко думи, па ѝ сдишли.

— Марийке, на, тая книжка да ѝ занесешъ на докторъ Соколова; ако нѣма него, занесъ ѝ на нѣмеца; скриѣ ѝ хубаво въ пазвата.

— Бива.

— Като те попитатъ дѣ се криж, ти да кажешъ но само тѣмъ да кажешъ, чуешъ ли ? да кажешъ, че съмъ, въ запусгѣлата воденица, задъ Хамбаревата воденица.

Марийка обърнх очи на сѣверния край въ дола, дѣто усамотено стърчеше полуразрушената воденица.

Въ записката си Огняновъ не тури името си, нито скривалището си, отъ страхъ да не би по нѣкаква по-